

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanego Ł.Z.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. nie obciąża "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 6 lutego 2014 r. stwierdził, że Ł.Z. jako osoba wykonująca u płatnika składek A. Sp. z o.o. w S. pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której mają zastosowanie odpowiednio przepisy o zleceniu, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu w okresach od: 20 czerwca 2011 r. do 10 września 2011 r., 12 września 2011 r. do 30 września 2011 r., 3 października 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. W decyzji określono zarazem wysokość podstawy

wymiaru składek na te ubezpieczenia w kolejnych miesiącach od czerwca 2011 r. do grudnia 2011 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła A. Sp. z o.o. w S..

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt VI U [...], wydanym na skutek powyższego odwołania zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Ł.Z. nie podlega obowiązkowo polskim ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na rzecz płatnika składek A. Sp. z o.o. w S. w okresie od 29 czerwca 2011 r. do 10 września 2011 r.

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa [...], na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w S., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie, a także zasądził od A. Sp. z o.o. w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 330 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

A. Sp. z o.o. w S. zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 8 lutego 2017 r. skargą kasacyjną w całości. Jako podstawę skargi wskazała zarzut naruszenia prawa materialnego przepisów art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) i art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 04.166.1) poprzez niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji zastosowanie jako podstawy rozstrzygnięcia przepisu art. 12 ww. aktu i to pomimo braku wykazanych przesłanek jego zastosowania.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie;

3. uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 8 lutego 2017 r., wydanego w sprawie III AUa [...] w całości i oddalenie apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 stycznia 2016 r., wydanego w sprawie VI U [...], i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstw procesowego w kwocie 4.800 zł lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...].;

4. zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz A. sp. z o.o. kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

5. skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania prawnego dotyczącego charakteru prawnego normy wyrażonej w art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 04.166.1) w relacji do art. 11 ust. 1 tego aktu.

Nadto na podstawie przepisu art. 388 § 1 i 4 kodeksu postępowania cywilnego wniosła o wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia poprzez wstrzymanie jego wykonalności w zakresie punktu 2 oraz poprzez wstrzymanie skuteczności zaskarżonego orzeczenia w zakresie punktu 1.

A. Sp. z o.o. wskazała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, iż w jej ocenie wydając zaskarżony wyrok Sąd Apelacyjny w [...]. naruszył przepisy art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) i art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 04.166.1) poprzez błędną wykładnię zwłaszcza przepisu art. 12 ust. 1, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania normy wynikającej z tego przepisu, jako podstawy wyrokowania w niniejszej sprawie. Skarżąca wskazała, iż skarżone orzeczenie w rezultacie prowadzi do błędnego stosowania przez organy krajowe — Sąd Apelacyjny w [...]. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych — prawa wspólnotowego, co prowadzi do naruszenia zasady swobodnego przepływu osób i usług. Skarżąca podała także, iż szczegółowe uzasadnienie zarzutów kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania, zostało rozwinięte w dalszej części uzasadnienia.

Odpowiedzią na skargę kasacyjną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na brak przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., ewentualnie, w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej płatnika w całości. Nadto wniósł o zasądzenie od płatnika na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Odnośnie podniesionego zarzutu naruszenia prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wskazał, iż w jego ocenie jest on całkowicie bezzasadny. Podniósł przy tym, iż powołanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawy w postaci oczywistej zasadności skargi wymagałoby wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Z bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż zagadnienie prawne powinno wyrażać problem prawny, którego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym, a więc w tej konkretnej sprawie. Jednocześnie powinno ono mieć znaczenie dla rozwoju prawa i precedensowe znaczenie dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane z przytoczeniem przepisów prawa oraz argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, albo ze wskazaniem, że nie zostało ono jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem środkiem zaskarżenia, który przysługuje od każdego rozstrzygnięcia sądu II instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w tej mierze element interesu publicznego.

Dalej Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. podniósł, iż skarga A. Sp. z o.o. w S. w rzeczywistości zmierza do zakwestionowania ustalonego przez Sąd drugiej instancji stanu faktycznego sprawy. Pod pozorem naruszenia przepisów prawa materialnego, skarżąca kwestionuje stan faktyczny ustalony w sprawie przez Sąd Apelacyjny w [...]. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować na podstawie zakwestionowania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien wskazać na przynajmniej jedną z przesłanek przedsądu z art. 398⁹ § 1 k.p.c. i wykazać, że występuje ona w danej sprawie. Przesłanki tymi są: występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nieważność postępowania oraz oczywista zasadność skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, Legalis nr 1430478). Tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia musi być oparta na argumentacji ściśle jurej. Wymaganie to pozostaje w merytorycznym i funkcjonalnym związku z konstrukcją skargi kasacyjnej, w której rozpoznanie skargi następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Konstrukcyjne wymaganie skargi kasacyjnej przedstawienia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest spełnione jedynie wtedy, gdy skarżący w wyodrębnionym - odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych - wywodzie prawnym wykaże, że w sprawie występuje jedna z przesłanek przedsądu.

Skarżąca A. Sp. z o.o. w S. w ogóle nie sprecyzowała, która z przesłanek przedsądu jej zdaniem wystąpiła w niniejszej sprawie. Wskazała jedynie, iż w jej ocenie Sąd Apelacyjny w [...]. wydając zaskarżony wyrok naruszył przepisy art. 11 ust. 1 i ust. 3 lit. a) i art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 04.166.1) poprzez błędną wykładnię zwłaszcza przepisu art. 12 ust. 1, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania normy wynikającej z tego przepisu, jako podstawy wyrokowania w niniejszej sprawie. Skarżąca wskazała, iż skarżone orzeczenie w rezultacie prowadzi do błędnego stosowania przez organy krajowe — Sąd Apelacyjny w [...]. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych — prawa wspólnotowego, co prowadzi do

naruszenia zasady swobodnego przepływu osób i usług. Skarżąca podała także, iż szczegółowe uzasadnienie zarzutów kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania, zostało rozwinięte w dalszej części uzasadnienia. Można więc jedynie domyślać się, na której z przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tymczasem to właśnie na stronie skarżącej spoczywa obowiązek powołania konkretnych przesłanek, które mają stanowić podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Nie jest rzeczą Sądu analizować, jaki był jej zamysł.

Nawet jednakże pomijając fakt niesprostania przez skarżącą ciążącemu na niej obowiązкови powołania przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i tak należałoby wskazać, że skarżąca nie przedstawiła wymaganego wyводу prawnego, mającego uzasadnić złożony przez nią wniosek. Skarżąca zaprezentowała jedynie lakoniczne stwierdzenie stanowiące, iż „skarżone orzeczenie w rezultacie prowadzi do błędnego stosowania przez organy krajowe — Sąd Apelacyjny w [...]. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych — prawa wspólnotowego, co prowadzi do naruszenia zasady swobodnego przepływu osób i usług”. Zasygnalizowała również, że szczegółowe uzasadnienie zarzutów kasacyjnych, uzasadniających przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania, zostało rozwinięte w dalszej części uzasadnienia. Podkreślenia natomiast wymaga, że nie jest obowiązkiem Sądu Najwyższego doszukiwanie się wymaganej argumentacji w pozostałej części uzasadnienia skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2007 r., III CSK 319/07).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.